

учасниками процесу формування інституційної інфраструктури правозахисної діяльності в Україні. Саме від результативності діяльності всіх органів державної влади, від того, як органи законодавчої, виконавчої та судової влади в центрі і на місцях регулюють питання, віднесені до їх компетенції, залежить ступінь реалізації прав і свобод людини в суспільстві.

Вбачається, що найважливішими структурними елементами цієї системи повинні стати державні органи влади - Президент як гарант прав і свобод людини і громадянина; Парламент - Верховна Рада України; Конституційний Суд; виконавчі органи всіх рівнів; органи прокуратури та внутрішніх справ; Уповноважений Верховної Ради з прав людини; суд як головний правозахисний інститут; інститути громадського захисту - адвокатура, громадські організації та некомерційні правозахисні організації, профспілки та деякі інші.

Функція захисту прав і свобод громадян - особлива функція органів державної влади, насамперед виконавчих органів, яка закріплена у всіх нормативних актах, що визначають їх правовий статус. Якщо функції охорони громадського порядку, громадської безпеки та управління, тобто керівництво економікою, фінансами, освітою, культурою є функціями масового обслуговування населення, то функція захисту прав і свобод громадян здійснюється державною владою на основі індивідуального підходу до кожної людини.

Державна влада для виконання функції захисту прав і свобод громадян повинна бути оснащена системою інститутів, механізмів, процедур, що забезпечують захист прав людини. Жодна правова держава не може функціонувати без великої та різноманітної системи органів і процедур, що гарантують права людини.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Остафійчук Тетяна Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Лаба Марія Валеріївна, студентка магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

На сучасному етапі розвитку світового суспільства освіта стає найважливішим елементом соціальної сфери держави, що забезпечує стійке економічне зростання, соціальну стабільність, розвиток інститутів громадянського суспільства та національну безпеку держави. Освіта забезпечує процес отримання конкретною особою систематизованих знань, умінь та навичок з метою їх ефективного використання в професійній діяльності. Рівень освітньої підготовки населення є одним із показників, який характеризує конкурентоспроможність країни.

Актуальною для України на даному етапі є глибока та всебічна модернізація сфери вищої освіти з виділенням необхідних для цього ресурсів та створенням механізмів їх ефективного впровадження. При цьому особливо значимим є перехід країни на євроінтеграційний шлях розвитку. Для успішного здійснення процесів модернізації освітньої сфери важливого значення набуває правове регулювання цієї сфери, яке стає дійсним інструментом розвитку вітчизняної освіти.

Мета нашої роботи полягає в проведенні огляду та аналізі нормативно- правової бази сучасного розвитку системи вищої освіти України, що передбачає адаптацію її до умов соціально орієнтованої економіки, трансформацію та інтеграцію в європейське і світове співтовариство.

Керівництво міністерства розробило нормативи з питань КМСОНП, видало накази про особливості його впровадження, що стали організаційно- правовою основою для широкого впровадження ЄСРП в усіх ВНЗ України. На сьогодні в усіх ВНЗ впроваджено КМСОНП, що є умовою євроінтеграційного процесу в освітньому просторі.

Разом з тим, у Національній стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року визначені основні проблеми у сфері вищої освіти, які потребують першочергового вирішення:

- недостатня орієнтованість структури і змісту професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти на потреби ринку праці та сучасні економічні виклики;
- невідпрацьованість ефективної системи працевлаштування випускників вищих навчальних закладів, їх професійного супроводження;
- недосконалість системи національного моніторингу та оцінювання якості освіти;
- повільне здійснення гуманізації, екологізації та інформатизації системи освіти, впровадження у навчально-виховний процес інноваційних та інформаційно-комунікаційних технологій;
- недостатній рівень соціально-правового захисту учасників навчально-виховного процесу, відсутність цілісної системи соціально-економічних стимулів у педагогічних і науково-педагогічних працівників, невисокий рівень заробітної плати таких працівників;
- низький рівень фінансово-економічного, матеріально-технічного, навчально-методичного та інформаційного забезпечення навчальних закладів; слабка мотивація суспільства та бізнесу до інвестування освіти;
- відсутність системи мотивації і стимулювання інноваційної діяльності в системі освіти, нівелювання ризиків у зазначеній діяльності [1].

Відповідно до Національної стратегії формування нормативно-правової бази у сфері освіти має спрямовуватися на визначення правових, організаційних, фінансових засад інноваційного розвитку системи національної освіти в контексті глобалізаційних тенденцій і викликів часу. Насамперед актуальним є питання щодо розроблення та прийняття Закону України «Про післядипломну освіту», нових редакцій Законів України «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про професійно-технічну освіту».

Оновлення нормативно-правової бази вимагає розроблення та прийняття в устанавленому порядку актів, зокрема, стосовно удосконалення структури національної системи освіти відповідно до міжнародної стандартної класифікації; удосконалення системи оплати праці педагогічних, науково-педагогічних працівників та інших категорій працівників навчальних закладів з метою забезпечення державних гарантій, визначених статтею 57 Закону України «Про освіту» [1].

Таким чином, участь вітчизняної системи вищої освіти в євроінтеграційних перетвореннях має бути спрямована лише на її розвиток, набуття нових якісних ознак, а це можливо тільки шляхом проведення модернізації нормативно-правової бази вітчизняної вищої освіти та створення програми послідовного зближення її з європейським освітнім і науковим простором. В Україні багато зроблено для вирішення цих проблем, про це свідчить наявність цілої низки нормативно-правових актів, але на сьогодні існують проблеми правового механізму забезпечення якісного виконання модернізації вищої освіти, яке можна вирішити тільки на державному рівні.

Список використаних джерел:

1. Указ Президента України від 25 червня 2013 року №344/2013 «Про затвердження Національної стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року».

ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВОВИХ РЕФОРМ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ РОЗБУДОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Басс Вікторія Олександрівна, кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ

Місьцеве самоврядування в Україні сьогодні існує виключно на папері. Зокрема, це проявляється у бюджеті, який є надто централізованим, і в ньому передбачене жорстке, «ручне» управління грошовими коштами. У результаті жоден орган місцевого самоврядування не може діяти самостійно, адже коли грошей немає, нічого не можна спланувати, ні розвиток міста та конкретної території, а ні соціальні програми. Лише коли ми почнемо формувати бюджет знизу, тоді в Україні і почнеться справжнє місцеве самоврядування [1, с. 1].

Здійснені на теперішній час реформи показують проблеми спроможності права і законодавства здійснювати соціальні зміни у суспільстві, юридичні спроможності та контроль законності, гарантії права і свобод населення. Їх результат полягає у тому, щоб домогтися відповідності правової системи та